

Arrest

nr. 88 548 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

U was het hoofd van de Azerbeidzjaanse tak van de firma RAI, die haar hoofdzetel in Cyprus heeft. U diende voor grote bedrijven in kaart te brengen waar in Azerbeidzjan winkels gelegen waren. Eénmaal per maand bracht u die informatie naar L.in Moskou, die de hoofddirecteur was van de afdelingen van RAI in de voormalige Sovjet-Unie landen.

In 1995 leerde u A.M. kennen, een vrouw van Armeense origine die woonde op hetzelfde binnenplein als u. U wierf haar aan. Er waren nog andere personen van Armeense origine bij u tewerkgesteld.

Op 26/02/1996 vierde u met uw medewerkers de verjaardag van uw zoon op restaurant. Toen u hierna naar huis ging zag u dat er was ingebroken. Juwelen en uw computer waren gestolen. U vermoedt dat E., de partner van A. die ook bij u werkte, de KGB had ingelicht dat u personen van Armeense origine

tewerkstelde. E. was immers niet aanwezig tijdens het verjaardagsfeest en uw burens hadden hem in de omgeving van uw woning gezien. U diende klacht in bij de ROVD. De wijkagent bracht u 500\$ om de gestolen goederen te vergoeden en vroeg u om de klacht in te trekken, hetgeen u deed.

Op 22/05/1999 werd er opnieuw bij u ingebroken. Deze keer waren juwelen en documenten m.b.t. uw firma RAI alsook een stempel ontvreemd. De politie kwam o.l.v. E.S. de zaak onderzoeken. Nadat de politie vertrokken was bemerkte u dat alle gestolen voorwerpen terug waren gelegd. Uw kennis Ad., een procureur in Baku, belde u op en vroeg dat u uw klacht zou intrekken omdat hij bevriend was met de vader van E. S. en wou vermijden dat E.S. problemen zou kennen indien de zaak niet werd afgesloten. Hierop trok u uw klacht in.

U had constant problemen met E. en ontsloeg hem in 2001.

Nog in 2001 zochten twee leden van de KGB u in uw firma op. U werd door hen ondervraagd over uw medewerkers. Ze zeiden dat u ze niet kende en dat er Armeense verraders waren in uw firma.

In 2003 wou u met kaarten betreffende uw werk naar Moskou gaan maar werd u op de luchthaven van Baku tegengehouden door de douane en werden uw kaarten in beslag genomen. U belde onmiddellijk naar L. in Moskou die zei dat u 1.000\$ diende te betalen en dan de kaarten zou terugkrijgen, hetgeen gebeurde. U stelt dat de kaarten werden gekopieerd voor u ze terug kreeg.

In maart 2005 hielp u A. om haar tweede zoon, die bij haar zus in Erevan verbleef, naar Azerbeidzjan te laten komen. U gaf haar de geboorteakte van uw zoon die ongeveer dezelfde leeftijd had als de zoon van A.

In april 2005 werd u in uw woning te Kamo, waar ook uw firma gevestigd was, opgepakt door twee leden van de KGB. U werd meegenomen naar het KGB-gebouw in de Naziminsky wijk. U werd ondervraagd over A. en men zei u dat ze samenwerkte met de Armenen. U werd ervan verdacht dat de door uw firma opgestelde kaarten codes bevatten met informatie over de kandidaten van de presidentsverkiezingen die dit jaar gingen doorgaan.

Uw man werd toen ook door de KGB opgepakt. U vermoedt dat E. aan de KGB had doorgegeven dat haar zoon met uw hulp naar Azerbeidzjan was gekomen. U werd twee dagen vastgehouden. U en uw man werden tijdens jullie ondervraging door de KGB mishandeld. U werd op uw hoofd geslagen en had medische verzorging nodig. Uw man had een wonde aan zijn been. U diende 2.500\$ te betalen en beloven dat u uw firma zou sluiten. U gaf uw firma een andere naam - Mira - en bleef dezelfde activiteiten uitvoeren.

Ook nog in 2005 werd uw kennis Ad., die procureur was in Baku, gedwongen op rust gesteld. De autoriteiten hadden gemaakt dat zijn zoon verslaafd geraakte aan drugs, waaraan hij uiteindelijk kwam te overlijden.

Op 15/12/2009 werd u opnieuw opgepakt door de KGB. Dezelfde dag of de volgende dag werd uw man ook door de KGB aangehouden. A. was op de vlucht geslagen en ze vroegen u naar haar verblijfplaats. U werd een week vastgehouden en onder druk gezet. Bij uw vrijlating kreeg u één week de tijd om A. terug te vinden.

Begin januari 2010 vluchtte u naar Turkije.

Uw man bleef in Azerbeidzjan omdat jullie oudste zoon zijn legerdienst vervulde en jullie jongste zoon in zijn laatste jaar middelbaar onderwijs zat.

Na uw vertrek uit uw land van herkomst werd uw oudste zoon als enige van zijn eenheid geplaatst aan de grens met Armenië, waar het gevaarlijk is. Hij werd er gepest door de officieren. Uw man kon door het betalen van smeergeld bekomen dat jullie zoon naar zijn eenheid kon terugkeren. Uw man werd nog tweemaal (januari 2010 en mei 2010) opgepakt door de KGB en ondervraagd over uw verblijfplaats.

In juli 2010 kwam uw man met jullie twee zonen naar Turkije.

Enkele dagen later verlieten jullie Turkije in een vrachtwagen. Jullie stapten de volgende ochtend over in een minibus en reisden naar België waar u, uw man A.N. (O.V. 6.660.270), en uw meerderjarige zoon Ar.N. (O.V. 6.660.276) op 23/07/2010 jullie asielaanvraag indienden.

Ondertussen heeft u vernomen dat uw jongste zoon, ondanks het feit dat hij geslaagd was in een toegangsexamen om hogere studies te volgen, opgeroepen is om zijn legerdienst te vervullen.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw man en zoon H., een kopie van uw Sovjet-Unie paspoort, uw rijbewijs en deze van uw man, de geboorteakte van uw zoon H., jullie huwelijksakte, het militair boekje van uw man en zoon H., vier aanvraagformulieren voor een Schengenvisum, documenten betreffende de firma RAI en eigendomsbewijzen, contactgegevens van een persoon van de belastingdienst, en het websiteadres van RAI."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit een vergelijking van uw verklaringen en deze van uw man op het Commissariaat-generaal blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelazen wordt ondermijnd door een aantal ernstige tegenstrijdigheden.

Zo verklaart u (CGVS II p. 5 & 7) dat jullie vanaf de eerste kennismaking met A. wisten dat zij van Armeense origine is. Met name toen jullie in 1995 burens werden van A. zag uw zoon hoe een jongen op de binnenplaats werd geslagen en verweten een Armeniër te zijn. U bracht toen deze jongen naar zijn moeder, A., die u vertelde dat ze van Armeense origine is. U stelt uitdrukkelijk dat u toen onmiddellijk uw man hiervan op de hoogte heeft gebracht.

Uw man verklaart daarentegen (CGVS man p. 3) dat jullie pas n.a.v. uw aanhouding door de KGB in 2005, i.e. tien jaar nadat jullie A. hadden leren kennen, te weten kwamen dat zij van Armeense origine is.

Aangezien het feit dat A. van Armeense origine is een kernelement uitmaakt van jullie asielrelaas, ondermijnt de vaststelling dat jullie dergelijke manifeste tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe en wanneer jullie dit vernamen reeds op manifeste wijze de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen.

U verklaart verder (CGVS II p. 8) dat toen u in april 2005 voor het eerst werd aangehouden door de KGB, uw man een half uur later ook werd aangehouden door de KGB en dat u hem in de gang van het KGB-gebouw heeft gezien.

Uw man stelt echter uitdrukkelijk (CGVS man p. 3-4) dat hij voor december 2009 nooit werd ondervraagd door de KGB en dat het enkel u was die toen problemen kende. Uw man stelt dat hij voor het eerst in contact kwam met de KGB toen hij in december 2009, nadat u voor de tweede keer was aangehouden door de KGB, van thuis uit werd meegenomen door de KGB.

U verklaart ook (CGVS II p. 9) dat uw man tijdens zijn aanhouding in april 2005 was mishandeld en een verwonding had aan zijn been.

Uw man (CGVS man p. 4) stelt echter dat de mishandeling door de KGB met verwonding tot gevolg aan zijn been in december 2009 gebeurde.

U verklaart eveneens (CGVS II p. 9) dat toen u in december 2009 voor de laatste keer van thuis uit werd meegenomen door de KGB uw man hiervan getuige was. Uw man stelt echter (CGVS man p. 4) dat hij toen niet aanwezig was.

De vaststelling dat jullie dergelijke ernstige tegenstrijdige verklaringen afleggen over essentiële elementen van jullie asielrelaas, met name jullie aanhoudingen door de KGB, ondermijnt verder op manifeste wijze de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen.

U verklaart aanvankelijk (CGVS I p. 8) dat u na uw aanhouding door de KGB in april 2005 naar A. ging en haar confronteerde met de beschuldigingen van de KGB als zou zij met de Armenen samenwerken. A. zei dat dit leugens waren en bekende hierop dat ze inderdaad een agente was maar dat ze voor de Azerbeidzjaanse instanties werkte.

Tijdens uw tweede asielgehoor stelt u echter (CGVS II p. 9) dat u na uw aanhouding van april 2005 niet meer bij A. bent geweest en er geen contact meer mee had.

Gelet op het beweerde belang dat u tijdens uw eerste gehoor toedicht aan deze ontmoeting met A., met name de confrontatie met A. en haar bekentenis dat ze werkte voor de Azerbeidzjaanse overheid, ondermijnt de vaststelling dat u dergelijke ernstige tegenstrijdige verklaringen hierover aflegt verder op manifeste wijze de geloofwaardigheid van jullie beweerde problemen.

Wat betreft de problemen die uw oudste zoon kende tijdens zijn legerdienst verklaart uw man (CGVS man p. 6) dat hij aan het front werd gestationeerd nabij de berg Murovdagh in de regio Gandja. Uw zoon stelde echter (CGVS zoon p. 2) dat hij toen aan het front in de regio Agdam werd geplaatst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de regio Agdam ten westen van Nagorno-Karabach gelegen is, en dat de regio Gandja en de berg Murovdagh anderzijds (Mrav in de Armeense taal) ten noorden van Nagorno-Karabach gelegen zijn en dit op respectabele afstand van elkaar.

Ook uw man verklaarde dat de berg Murovdagh ver, meer dan 200 km, van de regio Agdam gelegen is. Aangezien uw man eveneens stelt dat hij toen de bevelhebber van jullie zoon heeft betaald opdat jullie zoon de basis aan de frontlinie kon verlaten, is het bijzonder merkwaardig en komt het de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet ten goede, dat uw man en uw zoon dergelijke tegenstrijdige verklaringen hierover afleggen.

Verder stelt uw man dat jullie zoon tijdens zijn legerdienst éénmaal met verlof naar huis is gekomen, en dat dit plaatsvond nadat uw man jullie zoon had vrijgekocht.

Uw zoon verklaart echter (CGVS zoon p. 3) dat hij tijdens zijn legerdienst tweemaal met verlof naar huis is mogen keren, en dat dit plaatsvond in januari 2010, nog voor hij naar de frontlinie werd gestuurd, en een tweede maal met nieuwjaar in april 2010.

De geloofwaardigheid van hun verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen, en deze van uw man en uw zoon, inzake jullie vluchtroute van Turkije naar België.

U en uw man verklaren (CGVS II p. 5; CGVS man p. 2-3) dat jullie in juli 2010 Turkije verlieten verborgen in een vrachtwagen en dat jullie de volgende ochtend overstapten in een minibus waarmee jullie naar België reisden. Jullie weten niet in welk land jullie zich bevonden toen jullie overstapten in de minibus. Jullie kunnen evenmin zeggen door welke landen jullie reisden toen jullie naar België reden. Jullie verklaren verder dat de passeur tijdens deze reis jullie internationale paspoorten in handen had en dat hij deze ging tonen tijdens een eventuele controle. De passeur had niks met jullie afgesproken over wat jullie dienden te vertellen tijdens een eventuele controle. U vermoedt dat er zich een Schengenvisum in jullie paspoort bevond maar u weet niet door welk land dit was uitgereikt. Uw zoon (CGVS zoon p. 2) wist niet of de passeurs jullie internationaal paspoort gingen gebruiken bij een eventuele controle.

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is ook nog steeds mogelijk dat, in de veronderstelling dat u zich reeds in de Schengenruimte bevond toen u met de minibus reisde, u alsnog tijdens deze reis gecontroleerd kon worden door de bevoegde landelijke autoriteiten.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, uw man en zoon geen informatie kunnen geven over de inhoud van jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van uw internationaal paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u toen reisde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw gezin jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat uw man tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. het al dan niet aanvragen van een Schengenvisum.

Zo stelde uw man (CGVS man p. 5) aanvankelijk uitdrukkelijk dat jullie zonen nooit een Schengenvisum hebben aangevraagd, terwijl hij bij confrontatie met de twee aanvraagformulieren op naam van jullie zonen voor een Schengenvisum (die u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS had neergelegd), verklaart dat hij en jullie zonen in Azerbeidzjan geprobeerd hebben een dergelijk visum te bekomen maar dat dit mislukte.

Deze vaststellingen maken dat jullie oprechtheid is aangetast en verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag manifest wordt ondermijnd en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw identiteitskaart en deze van uw man en zoon H., een kopie van uw Sovjet-Unie paspoort, uw rijbewijs en dat van uw man, de geboorteakte van uw zoon H., en het militair boekje van uw man, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

De documenten betreffende de firma RAI en eigendomsbewijzen bevatten volgens uw verklaringen (CGVS I p. 4) geen informatie over uw problemen.

De contactgegevens van een persoon van de belastingdienst en het websiteadres van RAI, leveren evenmin informatie over uw beweerde problemen.

Het militair boekje van uw zoon H. vermeldt dat hij dienstplichtig is maar toont niet aan als zou hij nu onterecht opgeroepen zijn om zijn legerdienst te vervullen.

De vier aanvraagformulieren voor een Schengenvisum leveren geen informatie over uw problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 25 april 2012 een schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van rechten van verdediging.

Verzoekster verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekster poneert dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”*

Wat betreft A. en haar Armeense origine, legt verzoekster uit dat zij vanaf de eerste kennismaking wist dat A. van Armeense origine was en stelt dat *“dit wordt ook bevestigd door haar zoon en haar echtgenoot”*; zij laat gelden dat het feit dat A. zou meewerken met Armenië veel later ter sprake is gekomen pas op het ogenblik dat verzoekster werd opgepakt en ondervraagd door de KGB.

Volgens verzoekster is er aldus *“geen sprake van welkdanige tegenstrijdigheid dan ook”*; zij verklaart dat er blijkbaar verwarring is opgetreden in hoofde van de commissaris-generaal die *“appelen met peren vergelijkt”*. Dienaangaande merkt verzoekster nog op dat de kennis van de Russische taal van haar echtgenoot *“eerder beperkt is”*; zij stelt dat hij veel beter Azerisch spreekt *“doch omdat hij dacht dat maar één tolk en één taal kon gevraagd worden, ging hij akkoord om in het Russisch zijn interview af te leggen”* (zie het verzoekschrift, p. 4), waardoor er volgens verzoekster een groter gevaar was voor misverstanden.

Inzake de ondervragingen door de KGB verklaart verzoekster uit dat zij in april 2005 werd opgepakt en dat haar man een half uur later toekwam in het gebouw om haar te zoeken en dat ze elkaar in de gang hebben gezien. Zij verklaart dat haar man *“echter nooit ondervraagd (is) op dat ogenblik en ook nooit een officieel papier ontvangen (heeft) om ondervraagd te worden op dat ogenblik”*. Zij voegt eraan toe dat hij dit zelf heeft verklaard *“dat hij niet is ondervraagd geworden”*.

Aangaande de mishandelingen door de KGB, voert verzoekster aan dat zij verklaard heeft dat haar man bij zijn aanhouding gewond werd aan zijn been, maar dat zij nooit verklaard heeft *“dat deze verwonding in april 2005 zou gebeurd zijn en dan nog tijdens zijn aanhouding”*, gezien *“de man van verzoekster eenvoudigweg nooit (is) aangehouden in april 2005”*. Zij stelt dat er aan haar werd gevraagd *“of haar man letsels had opgelopen zonder aanduiding van datum”*, waarop zij dan bevestigend antwoordde. Zij wijst er op dat haar man *“hetzelfde (heeft) verklaard met name dat hij gewond werd tijdens zijn aanhouding”* in december 2009.

Wat betreft de aanwezigheid van haar man bij de aanhouding in december 2009, verklaart zij dat ze een groot huis hadden en dat zij slechts verklaarde dat haar man thuis was. Verzoekster voert aan dat *“als er effectief vertaald is geworden dat verzoekster stelde dat haar man getuige was van de aanhouding, dan is dit een foutieve/gebrekkige vertaling”*. Zij wijst er nog op dat haar man tevens verklaarde dat hij niet aanwezig was, dat hij er geen getuige van was.

Betreffende de contacten met A. is verzoekster van mening *“dat hier eens te meer niet voor 100% correcte vertaling is tussengekomen, waar zij heeft gesteld dat er na april 2005 geen contacten meer waren”*; zij herhaalt dat er na de aanhouding nog één contact was met A., in april 2005, nadien niet meer. Zij besluit met *“Of hoe door één verkeerd woord in de vertaling, er sprake kan zijn van een totaal ander verhaal”*.

Inzake de stationering van haar zoon tijdens zijn legerdienst, laat zij gelden dat er in de verklaringen van haar man en haar zoon slechts sprake is van één en dezelfde plaats. Ze legt uit dat de afstand tussen de stad Gandja en het dorp Agdam *“door de bergen heen”* ongeveer 40 kilometer is; *“als er rond de berg en aan de voet wordt gemeten is er sprake van 200 kilometer”*. Zij stelt nog *“dat er zes grote kazernes in de regio zijn, en nog veel kleinere”* en dat haar zoon in twee van de kazernes in deze regio gestationeerd is geweest. Ze merkt nog op dat een gedeelte van Agdam gelegen is in Armenië en een ander gedeelte in Azerbeidzjan.

Wat betreft het verlof van haar zoon, verklaart zij dat haar man enkel het verlof tijdens de legerdienst heeft genoemd, terwijl haar zoon ook vermeldde dat hij uiteindelijk in april 2010, met het nieuwe jaar, definitief naar huis mocht terugkeren, *“dat was dan zijn tweede verlof zagezegd”*. Zij besluit dat zowel vader als zoon hebben gezegd dat in januari 2010 de zoon op verlof mocht naar huis en in april 2010 definitief naar huis mocht komen.

Aangaande de aanvraag van een visum voor de zonen van verzoekster, laat zij gelden dat het niet logisch is *“dat de aanvraagformulieren worden voorgelegd voor een visum en er anderzijds zou gesteld geweest zijn dat er nooit een visum was aangevraagd geworden. Er werd gesteld dat er geen visum was gekomen”*. Ze wijst nogmaals op het feit dat haar man eigenlijk een tolk Azerisch had moeten toebedeeld krijgen, gezien hij het Russisch niet al te goed beheerste.

Verzoekster werpt nog op dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd maar de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een stereotiepe motivering, tot het in twijfel trekken van haar feitenrelaas door te stellen dat haar antwoorden te vaag waren en tot het verwijzen naar zorgezegde tegenstrijdigheden.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niets heeft onderzocht maar daarentegen actie op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust haar asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Verzoekster wijst er voorts op dat er in de bestreden beslissing niets te lezen valt over het reilen en zeilen van de firma RAI, terwijl dit uitvoerig uit de doeken werd gedaan en naderhand bijkomende informatie werd verschaft.

Verzoekster werpt tevens een schending op van de artikelen 3 en 5 EVRM en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij roept opnieuw de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoekster vat aan met een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en benadrukt dat vervolging, zowel door de overheden als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Volgens haar werden haar verklaringen *“totaal eenzijdig geïnterpreteerd in die zin dat zij ongeloofwaardig zouden zijn”*; zij merkt op dat *“alle zorgezegde tegenstrijdigheden die aan de orde zouden zijn op een heel plausibele wijze kunnen verklaard worden”* en dat het opvallend is *“dat de verschillende verklaringen dermate uitgebreid zijn en dermate gelijklopend zijn, dat het duidelijk is dat er een sterk vermoeden aanwezig is dat de verklaringen werkelijkheidsgetrouw zijn eerder dan niet-werkelijkheidsgetrouw”*.

Verzoekster wijst er op dat bedrog nooit wordt vermoed, maar steeds bewezen moet worden.

Zij stelt dat de commissaris-generaal *“enerzijds om bewijsstukken (vraagt) en als deze dan met de meeste moeite verzameld zijn, dan worden deze niet aanvaard, of genegeerd”*.

Vervolgens voert verzoekster aan dat de motivering aangaande haar reisroute een *“cirkelredenering”* is *“waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan invoeren aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt”*.

Verzoekster werpt op dat de realiteit anders is en dat dagdagelijks vele personen de grens oversteken zonder gecontroleerd te worden.

Zij voegt hier nog aan toe dat de commissaris-generaal uitgaat *“van een vermoeden van kwade trouw eerder dan een vermoeden van correctheid”*, wat volgens haar *“een onterechte omkering van de bewijslast”* is en bovendien geen rekening houdt met de realiteit.

Zij stelt aangaande de reisroute dat zij haar lot in handen legde van de mensensmokkelaars en dat er bij voldoende betaling geen sprake is van grondige identiteitscontroles.

Verzoekster voert een schending aan van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het *“fair-play”*-beginsel.

Zij bespreekt de Kwalificatierichtlijn inzake de subsidiaire bescherming.

Verzoekster werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

Volgens haar werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie in Azerbeidzjan en ze meent dat de situatie in Azerbeidzjan dient te worden beoordeeld *“op datum van heden”*; zij benadrukt dat het niet kan dat zij wordt teruggestuurd naar een land waar ontvoeringen en foltering en vaststaande praktijken zijn.

Naar verzoeksters mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekster verwijst hierbij naar *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Zij verwijst tevens naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging maar dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielaanvraag”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster niet dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM, terwijl *“de nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM”*. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing *“nietig te verklaren”*.

2.2. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonbaar hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoekster een schending aanvoert van het “fair play”-beginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het beginsel van de “fair play” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoekster toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Het beginsel van de “fair play” is aldus niet geschonden.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de erkenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, evenals artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Waar verzoekster verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelt de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing vast dat verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het ontdekken van de Armeense origine van A.. *“Zo verklaart u (CGVS II p. 5 & 7) dat jullie vanaf de eerste kennismaking met A. wisten dat zij van Armeense origine is. Met name toen jullie in 1995 burens werden van A. zag uw zoon hoe een jongen op de binnenplaats werd geslagen en verweten een Armeniër te zijn. U bracht toen deze jongen naar zijn moeder, A., die u vertelde dat ze van Armeense origine is. U stelt uitdrukkelijk dat u toen onmiddellijk uw man hiervan op de hoogte heeft gebracht. Uw man verklaart daarentegen (CGVS man p. 3) dat jullie pas n.a.v. uw aanhouding door de KGB in 2005, i.e. tien jaar nadat jullie A. hadden leren kennen, te weten kwamen dat zij van Armeense origine is.”*

Wat betreft A. en haar Armeense origine, legt verzoekster uit dat zij vanaf de eerste kennismaking wist dat A. van Armeense origine was *“en dit wordt ook bevestigd door haar zoon en haar echtgenoot”*; zij stelt dat het feit dat A. zou meewerken met Armenië veel later ter sprake is gekomen, namelijk pas op het ogenblik dat verzoekster werd opgepakt en ondervraagd door de KGB.

Zij besluit dat er blijkbaar verwarring is opgetreden in hoofde van de commissaris-generaal. Dienaangaande merkt verzoekster nog op dat de kennis van het Russisch van haar echtgenoot *“eerder beperkt is”*; zij stelt dat hij veel beter Azerisch spreekt *“doch omdat hij dacht dat maar één tolk en één taal kon gevraagd worden, ging hij akkoord om in het Russisch zijn interview af te leggen”*, waardoor er volgens verzoekster een groter gevaar is voor misverstanden.

De Raad stelt vast dat deze beweringen geenszins hun grondslag vinden in het administratief dossier.

Uit het verhoorverslag van 7 maart 2012 blijkt dat (zie p. 5-7) verzoekster verklaarde dat zij en haar man reeds vanaf de eerste kennismaking met A., in 1995, wisten dat ze van Armeense origine was; haar

echtgenoot gevraagd wanneer ze vernomen dat A. van Armeense origine was, antwoordde (zie het verhoorverslag van 7 maart 2012, p. 3) *"In 2005, toen vrouw werd vrijgelaten, wisten we het"*.

Gevraagd of verzoeksters echtgenoot wist dat A. van Armeense origine was toen hij haar hielp om haar tweede zoon te laten overbrengen, antwoordde hij zelfs: *"Nee, later pas vernomen dat ze van Armeense origine was, haar naam was ook niet echt Armeens"* (zie het verhoorverslag, p. 3).

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat haar echtgenoot het Russisch niet zo goed beheerst *"doch omdat hij dacht dat maar één tolk en één taal kon gevraagd worden, ging hij akkoord om in het Russisch zijn interview af te leggen"*, wijst de Raad er op dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeksters man bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop/vertaling ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat verzoekers kennis van het Russisch *"eerder beperkt is"* waardoor er volgens verzoekster een groot gevaar is voor misverstanden.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat haar man verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Aangezien het feit dat A. van Armeense origine is een kernelement uitmaakt van het asielrelaas, ondermijnt de vaststelling dat zij en haar echtgenoot dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe en wanneer ze dit vernamen, de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen.

Verder stelde de commissaris-generaal een tegenstrijdigheid in hun verklaringen vast aangaande de aanhouding van verzoekster in april 2005:

"U verklaart verder (CGVS II p. 8) dat toen u in april 2005 voor het eerst werd aangehouden door de KGB, uw man een half uur later ook werd aangehouden door de KGB en dat u hem in de gang van het KGB-gebouw heeft gezien. Uw man stelt echter uitdrukkelijk (CGVS man p. 3-4) dat hij voor december 2009 nooit werd ondervraagd door de KGB en dat het enkel u was die toen problemen kende. Uw man stelt dat hij voor het eerst in contact kwam met de KGB toen hij in december 2009, nadat u voor de tweede keer was aangehouden door de KGB, van thuis uit werd meegenomen door de KGB. U verklaart ook (CGVS II p. 9) dat uw man tijdens zijn aanhouding in april 2005 was mishandeld en een verwonding had aan zijn been. Uw man (CGVS man p. 4) stelt echter dat de mishandeling door de KGB met verwonding tot gevolg aan zijn been in december 2009 gebeurde."

Dienaangaande stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat ze in april 2005 werd opgepakt, dat haar man een half uur later toekwam in het gebouw om haar te zoeken en dat ze elkaar in de gang hebben gezien. Zij verklaart dat haar man *"echter nooit ondervraagd (is) op dat ogenblik en ook nooit een officieel papier ontvangen (heeft) om ondervraagd te worden op dat ogenblik"*.

Aangaande de mishandelingen door de KGB, voert verzoekster aan dat zij nooit verklaard heeft *"dat deze verwonding in april 2005 zou gebeurd zijn en dan nog tijdens zijn aanhouding"*, gezien *"de man van verzoekster eenvoudigweg nooit (is) aangehouden in april 2005"*. Ze stelt dat er aan haar werd gevraagd *"of haar man letsels had opgelopen zonder aanduiding van datum"*.

Ook hier stelt de Raad vast dat verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift niet stroken met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Over de aanhouding in 2005, verklaarde zij *"Ze kwamen in Kamo op thuisadres. Man noch zonen aanwezig, later man ook opgepakt"* (zie het verhoorverslag van 7 maart 2012, p. 8).

Gevraagd hoe lang zij werd vastgehouden, antwoordde verzoekster *"2 dagen"*; vervolgens gevraagd hoe lang haar man werd vastgehouden, verklaarde verzoekster *"Weet niet, we spreken daar niet over"* (zie het voormeld verslag, p. 9). Gevraagd of verzoeksters man ook mishandeld was, antwoordde ze bovendien *"Ja"* (zie het voormeld verslag, p. 9).

De commissaris-generaal merkte verder nog een tegenstrijdigheid op inzake de aanhouding in december 2009:

"U verklaart eveneens (CGVS II p. 9) dat toen u in december 2009 voor de laatste keer van thuis uit werd meegenomen door de KGB uw man hiervan getuige was. Uw man stelt echter (CGVS man p. 4) dat hij toen niet aanwezig was."

In haar verzoekschrift verklaart verzoekster dat zij een groot huis hadden en dat zij slechts verklaarde dat haar man thuis was; zij voert aan dat *"als er effectief vertaald is geworden dat verzoekster stelde dat haar man getuige was van de aanhouding, dan is dit een foutieve/gebrekkige vertaling"*.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens haar tweede verhoor op 7 maart 2012 bevestigend antwoordde op de vraag of haar man toen getuige was (zie haar verhoorverslag, p. 9) terwijl haar man dit uitdrukkelijk ontkende (zie zijn verhoorverslag van 7 maart 2012, p. 4).

De blote bewering dat *“als er effectief vertaald is geworden dat verzoekster stelde dat haar man getuige was van de aanhouding, dan is dit een foutieve/gebrekkige vertaling”* volstaat niet om aan te tonen dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat verklaard werd.

De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke bovenstaande tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot allerlei post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de tegenstrijdigheden alsnog te vergoelijken. Het komt evenwel aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Bovenstaande tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar man tasten dan ook ernstig de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan.

Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster zelf incoherent was in haar opeenvolgende verklaringen:

“U verklaart aanvankelijk (CGVS I p. 8) dat u na uw aanhouding door de KGB in april 2005 naar A. ging en haar confronteerde met de beschuldigingen van de KGB als zou zij met de Armenen samenwerken. A. zei dat dit leugens waren en bekende hierop dat ze inderdaad een agente was maar dat ze voor de Azerbeidzjaanse instanties werkte. Tijdens uw tweede asielgehoor stelt u echter (CGVS II p. 9) dat u na uw aanhouding van april 2005 niet meer bij A. bent geweest en er geen contact meer mee had.”

Dienaangaande laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden *“dat hier eens te meer niet voor 100% correcte vertaling is tussengekomen, waar zij heeft gesteld dat er na april 2005 geen contacten meer waren”*; zij herhaalt dat er na de aanhouding, nog één contact was met A., in april 2005, maar dat er nadien geen contact meer was. Zij besluit met de stelling: *“Of hoe door één verkeerd woord in de vertaling er sprake kan zijn van een totaal ander verhaal”*.

De Raad herhaalt dat verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren door louter te verwijzen naar een fout in de vertaling, temeer gezien zij tijdens haar verhoren geen melding maakte van communicatieproblemen.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster tijdens haar tweede verhoor verklaarde dat zij na haar aanhouding van 2005, zelf geen contact meer heeft gehad met A.; zij verklaarde hieromtrent *“Nee, niet meer bij haar geweest, geen contact meer”* (zie het verhoorverslag van 7 maart 2012, p. 9).

Deze versie is uiteraard niet verenigbaar met verzoeksters eerdere verklaringen, zijnde dat zij na de aanhouding in 2005, naar A. ging *“om info over haar werk, en ze zei alles wat ze je zegden zijn leugens, ik werk inderdaad als een agent maar aan de kant van Azerbeidzjan”* (zie het verhoorverslag van 15 februari 2012, p. 8).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Gelet op het belang dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor toedichtte aan deze ontmoeting met A., met name de confrontatie met A. en haar bekentenis dat zij werkte voor de Azerbeidzjaanse overheid, doet de vaststelling dat verzoekster hierover incoherente verklaringen aflegde verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Met betrekking tot de legerdienst van verzoeksters zoon, maakte de commissaris-generaal in zijn beslissing de volgende opmerkingen:

“Wat betreft de problemen die uw oudste zoon kende tijdens zijn legerdienst verklaart uw man (CGVS man p. 6) dat hij aan het front werd gestationeerd nabij de berg Murovdagh in de regio Gandja. Uw zoon stelde echter (CGVS zoon p. 2) dat hij toen aan het front in de regio Agdam werd geplaatst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de regio Agdam ten westen van Nagorno-Karabach gelegen is, en dat de regio Gandja en de berg Murovdagh anderzijds (Mrav in de Armeense taal) ten noorden van Nagorno-Karabach gelegen zijn en dit op respectabele afstand van elkaar.”

Ook uw man verklaarde dat de berg Murovdagh ver, meer dan 200 km, van de regio Agdam gelegen is. Aangezien uw man eveneens stelt dat hij toen de bevelhebber van jullie zoon heeft betaald opdat jullie zoon de basis aan de frontlinie kon verlaten, is het bijzonder merkwaardig en komt het de geloofwaardigheid van hun verklaringen niet ten goede, dat uw man en uw zoon dergelijke tegenstrijdige verklaringen hierover afleggen.

Verder stelt uw man dat jullie zoon tijdens zijn legerdienst éénmaal met verlof naar huis is gekomen, en dat dit plaatsvond nadat uw man jullie zoon had vrijgekocht. Uw zoon verklaart echter (CGVS zoon p. 3) dat hij tijdens zijn legerdienst tweemaal met verlof naar huis is mogen keren, en dat dit plaatsvond in januari 2010, nog voor hij naar de frontlinie werd gestuurd, en een tweede maal met nieuwjaar in april 2010. De geloofwaardigheid van hun verklaringen wordt hierdoor verder ondermijnd."

Inzake de kazernering van haar zoon, laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat de afstand van de stad Gandja en het dorp Agdam "door de bergen heen" ongeveer 40 kilometer is; "als er rond de berg en aan de voet wordt gemeten is er sprake van 200 kilometer". Zij merkt verder op "dat er zes grote kazernes in de regio zijn, en nog veel kleinere" en dat haar zoon in twee van de kazernes in deze regio gestationeerd is geweest. Zij voegt er nog aan toe dat een gedeelte van Agdam gelegen is in Armenië en een ander gedeelte in Azerbeidzjan.

Wat betreft het verlof van haar zoon, legt verzoekster uit dat haar man enkel het verlof tijdens de legerdienst heeft vermeld, terwijl haar zoon ook vermeldde dat hij uiteindelijk in april 2010 definitief naar huis mocht terugkeren, "dat was dan zijn tweede verlof zagezegd".

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van post-factum verklaringen en blote beweringen die niet gestaafd worden; een dergelijk verweer kan echter de tegenstrijdigheden die hun weerslag vinden in het administratief dossier, niet weerleggen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook overeind en de Raad neemt deze motivering over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift beweert dat haar verklaringen door de commissaris-generaal "totaal eenzijdig (werden) geïnterpreteerd in die zin dat zij ongeloofwaardig zouden zijn", dat "alle zagezegde tegenstrijdigheden die aan de orde zouden zijn op een heel plausibele wijze kunnen verklaard worden" en "dat de verschillende verklaringen dermate uitgebreid zijn en dermate gelijklopend zijn, dat het duidelijk is dat er een sterk vermoeden aanwezig is dat de verklaringen werkelijkheidsgetrouw zijn eerder dan niet-werkelijkheidsgetrouw".

De commissaris-generaal hechte verder geen geloof aan de verklaringen van verzoekster en die van haar man en zoon omtrent hun vluchtroute van Turkije naar België:

"U en uw man verklaren (CGVS II p. 5; CGVS man p. 2-3) dat jullie in juli 2010 Turkije verlieten verborgen in een vrachtwagen en dat jullie de volgende ochtend overstapten in een minibus waarmee jullie naar België reisden. Jullie weten niet in welk land jullie zich bevonden toen jullie overstapten in de minibus. Jullie kunnen evenmin zeggen door welke landen jullie reisden toen jullie naar België reden. Jullie verklaren verder dat de passeur tijdens deze reis jullie internationale paspoorten in handen had en dat hij deze ging tonen tijdens een eventuele controle. De passeur had niks met jullie afgesproken over wat jullie dienden te vertellen tijdens een eventuele controle. U vermoedt dat er zich een Schengenvisum in jullie paspoort bevond maar u weet niet door welk land dit was uitgereikt. Uw zoon (CGVS zoon p. 2) wist niet of de passeurs jullie internationaal paspoort gingen gebruiken bij een eventuele controle. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is ook nog steeds mogelijk dat, in de veronderstelling dat u zich reeds in de Schengenruimte bevond toen u met de minibus reisde, u alsnog tijdens deze reis gecontroleerd kon worden door de bevoegde landelijke autoriteiten. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u, uw man en zoon geen informatie kunnen geven over de inhoud van jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van de inhoud van uw internationaal paspoort dat werd gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u toen reisde en niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw gezin jullie Azerbeidzjaans paspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn, verborgen te houden."

Dienaangaande laat verzoekster in haar verzoekschrift gelden dat dit een “cirkelredenering” is “waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt”.

Verzoekster werpt op dat de realiteit anders is, dat dagdagelijks vele personen de grens oversteken zonder gecontroleerd te worden, dat de commissaris-generaal uitgaat “van een vermoeden van kwade trouw eerder dan een vermoeden van correctheid”, wat volgens haar “een onterechte omkering van de bewijslast” is, en bovendien geen rekening houdt met de realiteit. Zij stelt dat de werkelijkheid er in bestaat dat zij haar lot in handen legde van de mensensmokkelaars en dat er bij rijke betaling geen sprake is van grondige identiteitscontroles.

De Raad neemt deze uitleg niet aan; uit de informatie van Cedoca, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Verzoekster toont met haar blote beweringen niet aan dat de informatie van Cedoca niet zou stroken met de realiteit of dat mits rijke vergoeding of op andere wijze, de grondige controles kunnen worden omzeild.

Bovendien stelde de commissaris-generaal nog het volgende vast:

“Dit wordt verder bevestigd door de vaststelling dat uw man tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. het al dan niet aanvragen van een Schengenvisum. Zo stelde uw man (CGVS man p. 5) aanvankelijk uitdrukkelijk dat jullie zonen nooit een Schengenvisum hebben aangevraagd, terwijl hij bij confrontatie met de twee aanvraagformulieren op naam van jullie zonen voor een Schengenvisum (die u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS had neergelegd), verklaart dat hij en jullie zonen in Azerbeidzjan geprobeerd hebben een dergelijk visum te bekomen maar dat dit mislukte. Deze vaststellingen maken dat jullie oprechtheid is aangetast en verder ernstig afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van jullie relaas.”

In haar verzoekschrift werpt verzoekster op dat het niet logisch is “dat de aanvraagformulieren worden voorgelegd voor een visum en er anderzijds zou gesteld geweest zijn dat er nooit een visum was aangevraagd geworden. Er werd gesteld dat er geen visum was bekomen”. Ze wijst nogmaals naar vertaalproblemen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster eerst ontkende dat hun twee zonen ooit een Schengenvisum hadden aangevraagd, maar pas na confrontatie met de twee aanvraagformulieren op naam van hun zonen voor een Schengenvisum, antwoordde “Dat klopt, maar niet gekregen” (zie het verhoorverslag van 7 maart 2012, p. 5).

Het feit dat verzoeksters man eigenlijk een tolk Azerisch had moeten vragen, gezien hij het Russisch niet al te goed beheerste, kan aan de commissaris-generaal niet ten laste worden gelegd. Het volstaat niet om post-factum te verklaren dat verzoeker het Russisch niet zo goed beheerst, zonder hiervan eerder tijdens de procedure enige melding te hebben gemaakt, om zo bepaalde tegenstrijdigheden te vergoelijken.

De Raad treedt verzoekster dan ook bij waar zij in haar verzoekschrift besluit dat het -in hoofde van haar man- niet logisch is “dat de aanvraagformulieren worden voorgelegd voor een visum en er anderzijds zou gesteld geweest zijn dat er nooit een visum was aangevraagd geworden”; deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid.

De opmerkingen van verzoekster over de gebrekkige feitenvinding van de commissaris-generaal en het gebrek aan onderzoek, onder andere in verband met de firma RAI, worden niet aangenomen.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De Raad verwerpt de absurde bewering van verzoekster dat “Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”.

Deze bewering volgen zou leiden tot de situatie dat leugens zouden dienen te worden getoetst aan het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Waar verzoekster aanvoert dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing hieromtrent wél gemotiveerd werd.

De commissaris-generaal heeft op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, houdt niet in dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Verzoekster is in haar verzoekschrift tevens van mening dat er *“geen enkel onderzoek (werd) verricht naar de actuele situatie in Azerbeidjan”* en dat *“deze situatie in Azerbeidjan diende beoordeeld te worden op datum van heden”*.

Waar verzoekster verwijst in het kader van haar vraag om subsidiaire bescherming naar haar vluchtelingenrelaas, merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeksters relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift nog naar een arrest van het Hof van Justitie waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen en stelt dat de commissaris-generaal zich van moet vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, *“ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas”*.

De Raad wijst er op dat, in het kader van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, inderdaad moet worden onderzocht of verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar haar land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van haar asielrelaas.

Verzoekster maakt evenwel geenszins aannemelijk dat er in Azerbeidzjan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

Zij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor verhoor, dat zij tijdens deze verhoren op 15 februari en 7 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en

bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van haar advocaat.
Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE